

Sygn. akt IV CSK 234/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku E. A. P.
przy uczestnictwie B. D.
o podział majątku i dział spadku,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 września 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki
od postanowienia Sądu Okręgowego w E.
z dnia 19 grudnia 2012 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Uczestniczka postępowania B. D. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w E. z dnia 19 grudnia 2012 r., wydanego w sprawie o podział majątku wspólnego i dział spadku, zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie prawa materialnego i procesowego. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżąca powołała się na występujące - jej zdaniem - w sprawie zagadnienia prawne sprowadzające się do odpowiedzi na pytania: „czy przy dziale spadku Sąd winien uwzględnić fakt unormowań prawnych przewidzianych w art. 939 § 1 k.c. w sytuacji, gdy tylko jedna ze stron stale zamieszkiwała w lokalu ze spadkodawcą i korzystała z przedmiotów urządzenia domowego, co nie było w toku postępowania przedmiotem roszczeń i nie rozstrzygnięto o tych rzeczach, aczkolwiek mogą one mieć praktyczne znaczenie i mieć także materialną określoną wartość, czy brak zgłoszenia roszczenia - prawo do zapisu naddziałowego uczestniczki spowodowało prekluzję, czy możliwym jest dochodzenie roszczenia w odrębnym postępowaniu”. Uczestniczka powołała się ponadto na potrzebę wykładni przepisu art. 1039 § 1 k.c., przytaczając zawarte w nim sformułowanie: „lub z okoliczności wynika, że darowizna została dokonana ze zwolnieniem od obowiązku zaliczenia”, oraz stawiając w tym kontekście pytanie: „o jakie okoliczności stanu faktycznego w tym przepisie ustawodawcy chodziło, jak te okoliczności mają przedstawić strony i jak ma dokonać ich oceny Sąd”. Jako okoliczność mającą uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania skarżąca wskazała także oczywistą zasadność skargi.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Skarżąca nie wykazała, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne, które wymagałyby rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy.

Skuteczne powołanie się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wymaga poza precyzyjnym wskazaniem konkretnego problemu prawnego, który miał w sprawie wystąpić oraz powołaniem przepisów stanowiących tło jego powstania, zaprezentowania różnych możliwych sposobów jego rozwiązania oraz argumentów przemawiających na rzecz każdego z nich, wyjaśnienia na czym

polegają poważne trudności związane z wyborem danego rozwiązania, przekonania o „istotności” przedstawionego problemu, a także wykazania, że problem ten ma charakter uniwersalny, a zatem, iż jego rozwiązanie będzie służyło rozstrzygnięciu innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 23 grudnia 2008 r., IV CSK 454/08, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku nie spełnia tych wymagań.

Skarżąca nie przedstawiła żadnego istotnego zagadnienia prawnego, które wymagałoby rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, ograniczając się do postawienia kilku pytań stanowiących wyraz jej wątpliwości w związku z określonym rozstrzygnięciem sprawy przez Sąd drugiej instancji, oczekując najwyraźniej oceny prawidłowości zastosowania przez ten Sąd prawa materialnego, a także wyjaśnień, które jako zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy, nie mogłyby być brane pod uwagę przy analizie skargi pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Uzasadnienie wniosku, zawierając jedynie określone pytania, całkowicie pomija wymaganą argumentację prawną przekonującą, że w sprawie wystąpiły poważne problemy noszące cechy istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżąca powołała się poza przesłanką, o której mowa w 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., także na potrzebę dokonania wykładni określonego przepisu prawa, odwołując się w ten sposób, jak należy przyjąć, do przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., której również nie wykazała. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania z uwagi na tę przesłankę uczestniczka poprzestała na wskazaniu przepisu, który - jej zdaniem - wymaga wykładni, zacytowaniu jego fragmentu oraz postawieniu pytań, które do przepisu tego się odnoszą. W skardze brak argumentacji prawnej wyjaśniającej na czym polegają poważne trudności związane z rozumieniem tego przepisu. Wątpliwości skarżącej, jak przepis ten należy rozumieć i stosować w praktyce, nie są wystarczające do stwierdzenia, że w sprawie zachodzi potrzeba dokonania jego wykładni, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Skarżąca nie wykazała również przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że oczywista zasadność skargi zachodzi wówczas, gdy zasadność skargi na tle jej podstaw jest na tyle widoczna i niewątpliwa, że jej stwierdzenie nie wymagałoby przeprowadzenia głębszej analizy sprawy oraz przedstawionych w skardze zarzutów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49 oraz z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.). W tym też kierunku powinny zmierzać argumenty prawne mające służyć wykazaniu tej przesłanki, lecz w uzasadnieniu wniosku nie zostały powołane. Skarżąca, kwestionując w nim rozstrzygnięcie o przyznaniu wnioskodawczyni mieszkania, które należało do spadkodawcy, polemizuje jedynie ze stanowiskiem Sądu drugiej instancji. Uzasadnienie to ponadto opiera się na twierdzeniach, które nie znajdują oparcia w ustalonym stanie faktycznym stanowiącym podstawę orzekania przez Sąd drugiej instancji i wiążącym Sąd Najwyższy zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Brak argumentacji prawnej wskazującej na oczywisty charakter zarzucanych naruszeń prawa, a także odwołanie się do stanu faktycznego, który nie został w sprawie ustalony, przesądzały o niewykazaniu przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wobec niewykazania żadnej z powołanych w skardze przesłanek mających uzasadniać przyjęcie skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw

jw